

MARIA

Era un diumenge a la tarda, a mitjans del mes de desembre. Estàvem assegudes al terra del menjador, la meva filla Maria de 7 anys i mig, i jo. Damunt la catifa teníem escampades totes les joguines que havíem recuperat del fons del seu armari. Aquell matí havíem estat endreçant les habitacions dels nens, i havíem trobat algunes joguines que van portar els reis del any anterior i que havien quedat a la lleixa de dalt de tot tapades per bosses i mantes. Pels nens va ser un petit descobriment que va posar color al diumenge gris i fred... Així que vam decidir dedicar la tarda a jugar amb el puzzle, el dòmino, les nines de paper i el joc de memòria. Damunt la catifa verda del menjador teníem les capsas brutes de pols, i la Maria les anava obrint de una en una, indicant l'ordre amb que havíem d'anar jugant a cada cosa. Jo només havia d'anar esperant les seves indicacions, mentre contemplava com li brillaven els ulls al obrir cada caixa. La meva missió en aquella tarda de hivern era ser la seva contrincant al dòmino, o la seva assessora de moda de nines... Al sofà seien el meu marit i el nostre fill gran, totalment xuclats per la pantalla, jugant una partida de tennis a la Wii.

Mentre la Maria intentava aguantar dretes les seves fitxes del dòmino, vaig pensar que aquell era un moment perfecte. Ens vaig veure des de fora, com si una càmera col·locada al sostre del menjador estes enregistrant aquells moments. No tenien res d'especial, però no vaig tenir cap dubte de que entraven a la categoria de moments que recordaria al cap dels anys.

Em vaig aixecar de la catifa mentre la Maria seguia concentrada amb les seves fitxes, i em vaig asseure al balancí blanc que havia sigut de la meva besàvia, d'esquena al finestral del menjador.

(...)

No sé quan de temps va passar, fins que vaig notar la cara del meu marit davant la meva, em somreia i deia que anava a preparar el sopar dels nens. Jo no podia parlar, el mirava i el sentia, però era incapaç de pronunciar una paraula.

(...)

Es va fer de dia, ho vaig notar per l'escalfor del sol de desembre a l'espatlla.

(...)

Va arribar el dia de Nadal, els nens van fer cagar el tió als meus peus, tothom em somreia i algú em va posar una capsula a la falda. Vaig intentar tocar el paper brillant però no vaig poder moure un sol dit...

Una mena de boira blanca ennuvolava el meu pensament i no era pas una sensació desagradable... era més aviat una ingravidesa tipus Matrix, quan tot queda aturat al voltant del protagonista... En el meu cas era al revés, tot i tothom seguia el seu ritme mentre jo m'havia quedat en suspensió...

(...)

Van venir molts estius, tardors i Nadals... El meu home tenia el cabell blanc i estava més prim. La Maria ja era una noia, i molts dies entrava a casa amb un noi alt que l'agafava per l'espatlla i parlava en un idioma desconegut. Reien, i de tant en tant la Maria m'acariciava els cabells blancs. S'havia convertit en una dona guapa, amb la seva llarga cabellera rossa i embullada com sempre. Vaig pensar que seguia sense voler tallar-se els cabells, com quan era una nena i ens havíem de barallar cada vegada que tocava anar a la perruqueria...

Un dia, en atansar la seva cara a la meva vaig veure en la seva mirada que ja no recordava les nostres tardes de jocs al terra. I vaig sentir pena per primera vegada en molt de temps, pena de haver perdut per sempre aquella nena que s'estirava a la catifa amb mi i que es tapava la cara amb els coixins del sofà quan s'enfadava...

Aleshores ella es va atansar més i els seus cabells llargs em van fer pessigolles a la cara...

Com si m'hagués tocat una vareta màgica, allò em va fer despertar i em vaig aixecar com un resort. Al obrir els ulls, el meu marit i el meu fill seguien al sofà amb la seva partida de tennis virtual. La Maria seia de genolls al terra mirant satisfeta les fitxes del dòmino que finalment havia aconseguit col·locar. Va aixecar els ulls i amb un gest impacient del braç em va cridar amb la seva veu aguda "vinga mama, vine a jugar"...

Vaig deixar-me caure al seu costat i la vaig abraçar fins que vam caure totes dues de panxa enlaire a la catifa. Jo reia i ella cridava enfadada que li havia fet caure les peces una altre vegada... i com més s'enfadava ella més reia jo... Vull aprofitar els minuts, per que arribarà un dia en que la meva filla ja no jugarà al terra, s'haurà convertit en una dona i un tros de la meva vida haurà marxat per sempre com els castells de sorra que s'enduen les onades...

Li vaig apartar els cabells de la cara envermellida i li vaig dir "vinga, anem a jugar, i no et tallis mai els cabells, a mi també m'agraden així..."